

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6951/2021
03.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгана Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милован Аночић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Мијодраг Иванић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 367/21 од 22.07.2021. године, у седници одржаној 03.12.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 367/21 од 22.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 249/20 од 12.05.2021. године, ставом првим иреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па су против туженог одређене мере заштите од насиља у породици забраном туженом да се приближи тужилци на удаљености мањој од 300 метара, као и забраном приступа у простор око места њеног боравишта на удаљености мањој од 250 метара и забраном да тужилцу даље узнемирава на било који начин, а које мере заштите од насиља ће трајати годину дана почев од 08.07.2020. године. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужилци плати на име трошкова парничног поступка износ од 98.250,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж2 367/21 од 22.07.2021. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Лазаревцу П2 29/20 од 12.05.2021. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се одреди мера заштите од насиља у породици забраном туженом да се приближи тужилци на удаљености мањој од 300 метара као и забраном приступа у простор око места њеног боравишта на удаљености мањој од 250 метара и забраном да тужилцу даље узнемирава на било који начин, које мере заштите од насиља ће трајати годину дана почев од 08.07.2020. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лазаревцу П2 249/20 од 12.05.2021. године у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 176.320,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, парничне странке су биле у емотивној вези која је трајала око пет година, тако што су последњу годину дана везе заједно становали у стану власништво родитеља тужилце у ... Заједнички живот парничних странака прекинут је на иницијативу тужилце а у периоду од пет дана од прекида везе, тужени се најавио тужилци да ће да дође да изнесе своје ствари из стана у којем су претходно заједно живели. По договору са тужилцом, тужени је дошао у стан са својим братом 17.01.2019. године, како би узео ствари које је тужилца претходно већ спаковала. По доласку у стан, дошло је до физичког обрачуна између туженог и друга тужилце који је био у стану, а у тај обрачун укључио се и брат туженог а потом и брат тужилце који је накнадно дошао и успео да раздвоји завађене стране. У намери да изнесе ствари из стана, тужени је узео кутију и подигао је, међутим том приликом му је кутија испала из руку па су се стаклене чаше које је тужилца спаковала, разбиле, а делићи стакла повредили тужилцу. Том приликом тужени са тужилцом није имао било какав физички контакт. Услед наведеног догађаја тужилца се много потресла и уплашила јер јој је тужени упутио низ увредљивих речи називајући је „курвом“ што је све оставило психичке последице због којих се тужилца обратила лекару – неуропсихијатру и извесно време примала терапију – средства за умирење, како би стабилизовала своје психичко стање. Полицијска управа у Лазаревцу изрекла је хитну меру туженом, 18.01.2019. године, тако што му је привремено забрањено контактирање и прилажење тужилци у периоду од 48 сати. Након тога, Основни суд у Лазаревцу је, решењем Нп 4/19 од 21.01.2019. године, продужио трајање хитне мере за још 30 дана. На захтев тужилце донета је и привремена мера П2 37/19 од 01.03.2019. године којом је туженом забрањено да се тужилци приближава на удаљености од 150 метара и да приступа у простор око места њеног боравишта на удаљености мањој од 100 метара у трајању највише годину дана. Према извештају и налазу Градског центра за социјални рад, Одељење Лазаревац од 21.05.2019. године, након 17.01.2019. године, насиље се није поновило пошто тужени тужилцу није контактирао, чак ни преко пријатеља, нити је на било који начин узнемиравао. Тужилца је изјавила да је добро, да се након иселења туженог и одношења свих његових ствари никада више нису видели нити јавили једно другом. Међутим, тужилца се и даље не осећа безбедно јер је њена веза са туженим била „турбулентна“. Водитељ случаја, психолог ВВ изјаснио се да сматра да нема потребе да се изричу било какве мере, у конкретном случају, ради заштите од насиља у породици јер после догађаја од 17.01.2019. године није било никакве комуникације између странака нити било каквог вида насиља или узнемиравања тужилца од стране туженог, при чему је његово мишљење да до тога ни убудуће неће доћи. У Центру за социјални рад тужилца се изјаснила да не тражи изрицање мера заштите јер се осећа безбедно.

Примењујући материјално право на овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је тужбени захтев тужиље усвојио и одредио мере заштите од насиља у породици, пошто је закључио да је, у конкретном случају, њихово изрицање сврсисходно без обзира на чињеницу која је међу странкама неспорна, да од инцидентног догађаја 17.01.2019. године није било контакта међу њима. По мишљењу првостепеног суда, мере заштите су потребе да би тужиља, која је остала при тужби и захтеву за изрицање заштитних мера, имала психички мир и спокојство и да би се одагнала било каква евентуална могућност угрожавања њеног здравља имајући у виду да су парничне странке млади људи пред којима је будућност, завршетак школовања, оснивање породице и томе слично и да ће изрицање овакве мере заштитити не само тужиљу већ и самог туженог кога ће, на неки начин, опоменути да коригује своје понашање.

Другостепени суд је, побијаном пресудом, преиначио првостепену пресуду одбијањем тужбеног захтева тужиље за одређивање мера заштите од насиља у породици на основу одредбе члана 197. став 1. Породичног закона, јер је закључио да је догађај од 17.01.2019. године изолован инцидент чији су актери били тужени и треће лице док радње које су предузете нису биле усмерене према тужиљи, ни непосредно ни посредно, нити су предузете да би повредиле тужиљу. У прилог том закључку је и чињеница да након овог догађаја и напуштања стана тужени никада више није имао контакт са тужиљом, ни непосредно ни посредно, те да, према мишљењу водитеља случаја, не постоји било какав ризик од насиља и да нема потребе да се изричу било какве заштитне мере, на основу сагледавања свеукупности односа тужиље и туженог као и досадашње понашање и опхођење туженог према тужиљи.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда је правилно.

Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05), тако што је ставом првим, одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док су у ставу другом истог члана закона, наведени карактеристични видови насиља. (именовани облици насиља), али уз одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

У конкретном случају не ради се о континуираном насиљу него о изолованом инциденту у погледу кога је изречена хитна мера привремене забране контактирања и приласка тужиљи, као жртви насиља, остварила сврху тако што од спорног догађаја 17.01.2019. године није дошло до нових инцидентних ситуација између парничних странака које више нису у контакту. Сврха изрицања мера заштите од насиља у породици састоји су у ограничењу или привременој забрани одржавања личних односа насилника са жртвом насиља, како би се, њиховом применом, спречило поновно извршење насиља и обезбедила нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеном насиљу. Тужиља није изложена насиљу од стране туженог пошто се он према њој ни пре а ни после инцидента од 17.01.2019. године, није насилнички понашао. У тој ситуацији, одређивање мере

заштите од насиља у породици на начин како је то тужиља тужбом предложила није потребно па је њен тужбени захтев неоснован.

Неосновани су наводи ревизије тужиље о томе да је оваквом одлуком суда туженом послата порука да је његово понашање друштвено прихватљиво. Супротно томе, тужбени захтев тужиље је неоснован јер мере заштите од насиља у породици у овом случају нису потребне, пошто понашање туженог према тужиљи није такво да је угрожен њен телесни интегритет, душевно здравље или спокојство, а не због тога што је понашање туженог оцењено као друштвено прихватљиво.

Наводима ревизије тужиље о томе да се она осећа угрожено и уплашено, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Пошто понашање туженог према тужиљи није имало елементе насилничког, безобзирног нити злонамерног, како у периоду пре тако и у периоду након спорног догађаја од 17.01.2019. године, следи да је осећај угрожености и уплашености субјективни доживљај тужиље за који не постоји узрок у објективном понашању туженог. Због тога се наводима ревизије тужиље неосновано побија правилност материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета на основу одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић